

AUTISTAKROL_AUTISTAKTOL

facebook.com/autistakrolautistaktol

AUTISTÁKRÓL autistáktól

Mit jelent nekünk az autizmus?

Felnőtt autisták
véleményét kérdeztük.

Én nem csak egy diagnózis vagyok. Több vagyok a saját autizmusomnál. Nem holmi behatárolható érték, hogy ez még megy, de ez már nem. Nyilván vannak határait, amiket az autizmus is meghatároz, de sokkal inkább a személyiségem, a tapasztalataim mondják meg azt, hogy ki vagyok. Én többet tudok mesélni az autizmusról, mint az autizmus rólam.

Magyarázat arra, hogy miért éreztem magam világletemben butának, aki nem képes a többi emberhez hasonlóan eligazodni a világban, akkor is, amikor a környezetem az intelligenciámat dicsérte. Magyarázat arra, hogy miért kerítenek az uralmukba olyan érzelmek, amiket néha észre sem veszek, nemhogy megértsek, vagy kezelni tudjak. Magyarázat arra, hogy az állítólagosan oly fejlett szókinccsem ellenére miért érzem folyamatosan, hogy képtelen vagyok kifejezni magamat.

Eltérő idegrendszeri működés az összes velejárójával. Legalább 40 évesen már tudom, mi a „hajom”. (nevet)

Azt, hogy egy varázsvilágban létezem, ahová tárt ajtókkal várok vendégeket, de hiába, mert senki más nem látja, csak én.

Valamiben sokkal jobb, valamiben sokkal kevésbé jó vagyok, mint egy átlagember. Szívesen segítenék az erősségeimmel és kérnék türelmet a gyengeségeim iránt. Régebben a kapcsolataim csak arról szóltak, hogy elég legyek másoknak, és az én igényeim észrevétlenül fel sem merültek. Más autistákat kellett megismernem ahhoz, hogy ez ne így legyen.

Rá kellett jönnöm, hogy mások nem úgy érzékelik a világot a szemükkel és a fülükkel, ahogy én. Ez nem volt magától értetődő, mert az embernek, ugye, nincsen összehasonlítási alapja.

Nem vagyok hibás alkatrész. Alkatrész vagyok én is.

Áldás és átok, ad és elvesz. Tehetséget ad bizonyos területeken, de nehézzé teszi a velem együttélést, sőt az önmagammal való együttélést is. Jó lett volna tudni, hogy mindennek oka van. Talán jobban megtanultam volna vele együtt élni.

Az autizmus egy megoldókulcs. Válaszokat ad a több mint négy évtizedes megválaszolatlan kérdéseimre.

Az élet számos területén nehezített pályán kellene elérnem olyan eredményeket, mint akár neurotipikus társainknak, mivel vajmi kevés a minőségi társadalmi segítség és ismeret az autizmussal kapcsolatban. Továbbá magyarázat arra, hogy nem vagyok fizikailag gyengébb, mint bárki más, csupán hamarabb túltelítődöm bizonyos ingerektől.

Szerintem olyan autistának lenni, mint egy orosz vidéki kisfaluban élni úgy, hogy allergiás vagy a vodkára.

Magyarázat arra, hogy nem számít, mennyire próbálkoztam beilleszkedni, tudom, sosem lehetek olyan, mint bármilyen neurotipikus társaság egy átlagos tagja, mindig úgy fognak vizsgálni, mint egy egzotikus kisállatot.

A saját belső világom annyira gazdag, hogy nemcsak vég nélkül elszórakoztat, de sok nehéz időszakon az segített át, hogy bele tudtam bújni, közben ki tudtam zárni a sok rosszat.

A személyiségem része. Ha elkezdeném lehámozni magamról az autista jeleket, mint Shrek a hagyma külső rétegeit, nem tudom, mi maradna a végén. Valószínűleg semmi.

Saját világba való bezártság, elvágottság a külvilágtól (beleértve a saját testemet is), az a tudat, hogy mások ösztönösen tudnak valamit, amit én nem, és amit én tudok, azt képtelen vagyok teljes valójában átadni. Kommunikációs lehetetlenség, önsorsrontó túlelemzése a dolgoknak, túlzott ragaszkodás a kitalált elvi rendszereimhez.

Nekem az autizmus teljesen normális. A világ szuper bonyolult.

Olyan, mint rockerként józanul discóban egy rave partyn. Dübörögő zaj, fények, és semmit sem értesz abból, amit a körülötted lévő mondanak. Közben próbálsz úgy csinálni, mintha minden rendben lenne. És nem érted, hogy a fenébe kerültél ide.

Autistának lenni annyi, mint titokban használati útmutatót írni a fejedben az emberek működéséről olyan helyzetekben, amik másoknak természetesesek, és eredménykedni, hogy jól csináltad.

Akkor vagyok önmagam, ha egyedül vagyok, a kapcsolódás öröm helyett gyakran halálra ítélt erőlködés. Nem szeretem, hogy a külvilág „belenyúl” a belső világba.

Mintha a halat kérdeznéd, hogy milyen vízben lenni.

Folyamatos gyakorlottságban lenni szociálisan, különben elvadulok az emberektől.

Fókuszált gyönyörködés olyan dolgokban, amiket csak én értek.

Úgy érzem, hogy nagyon kreatívnek kellennem majd abban a tekintetben, hogy hogyan építek fel egy önálló életet egyetem után, mert, bár vannak előttem modellek arra vonatkozóan, hogy milyen módokon lehet vinni az életet, még nem találtam olyat, amire örömmel rábólintanék, hogy igen, én valami ilyesmit szeretnék.

A hangok, képek, fények tudnak iszonyatosan bántani és áthatóan lenyűgözni is.

Képtelenség a belső-külső világ összeegyeztetésére, a kettő együtt egy átláthatatlan káosz, hányingerig gondolkodás.

Száműzetettség, elveszettség, kalandorság, ideggyengeség, szupererő, vívódás a dolgok meg-nem-határozottságában.

Reménytelen önműködés. Azok az automaták vagy háztartási gépek jutnak eszembe magamról, amiknek a hibás működése szeszélyt és személyiséget ad, és lehet rajtuk nevetni.

Mivel gyerekkorom óta az SI-jeimben (speciális érdeklődési területeimben) élek, így nekem (a sok nehézség ellenére) nagyon sok pozitívumot és sikerélményt is adott. Egyszerre éltem meg, hogy lubickolok, meg azt is, hogy amúgy marhanehez, amikor nem hagynak lubickolni. És hogy az élet ugye nem csak lubickolás.

Nem akadály, nem korlátozás. Egy nehézség, amit jól-rosszul, valahogyan meg kell tanulnunk kezelni.

Nem arról van szó, hogy mindenki más sokkal ügyesebb, erősebb és okosabb nálam, és ezért panaszkodás nélkül navigálja a világot. Arról van szó, hogy a világ igazából egyáltalán nem olyan nehéz nekik, mint nekem, és ezért csinálják sokkal jobban nálam.